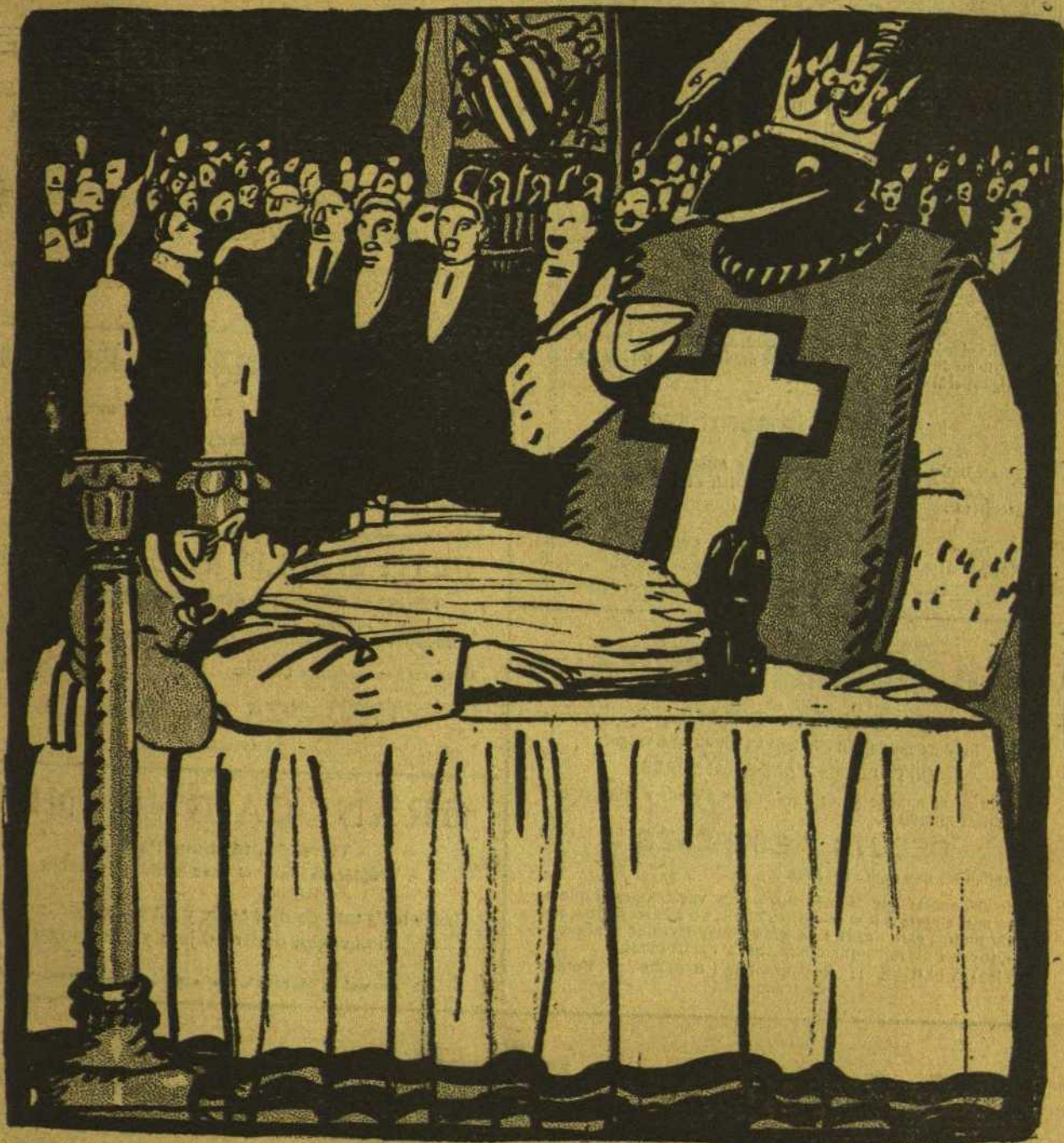

PAPETU

— L'Orfeo cantant «La mort del Escolà».

DR. M. CAMPS

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Mendizábal, 6, 1.er - De 11 a 12 y de 3 a 5

CONSULTA ECONÓMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.er. - (Entre Plassa A. López y Carrer Ample)
de 12 a 1 y de 7 a 9 nit

VIES URINARIES
SÍFILIS - MATRIU
Aplicació intravenosa del 606

LA RABASSADA

MUSIC - HALL

Cada dia, SELECTA FUNCIÓ de 10 a 12 de la nit, per distingides artistes.

HOTEL RESTAURANT

Obert dia y nit.—Habitacions reservades.—Culina de primer ordre.—Servei a la carta y coberta desde 5 ptes.—Teléfon nº 7.645.

CONCERTS

En el saló menjador del Restaurant, de 1 a 3 tarde y de 6 a 7 de la nit (Five o'clock tea) per una orquestra de professors dirigida pel Mestre Pérez Cabrero.

ATRACCIONS AMERICANES

Scenic Ballway, Water Chute, Bowling Alloys, Cake-Walk, Casa Encantada, Palau de Crestall, Palau de la Rialla, Passells, etc.

Tramvia directe desde la Plassa de Catalunya a LA RABASSADA.

GRAN EDEN CONCERT

MUSICH - HALL PARISIEN

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies a les 10 nit. — Exit verdaderament extraordinari de

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

completament diferent de la 1.ª—110 trajos nous—7 decoracions noves
50 belles artistes espanyoles y estrangeres

TEATRE ARNAU :: MUSIC - HALL

Tarde a les 6 y nit a les 9 y mitja

Seccions extraordinaries

GRANDIOSOS DEBUTS

PETIT MOULIN ROUGE : Music-Hall

sempre novetats - programa completament variat

Grandios exit de la REGIA SOLER
coupletista espanyola

Ovacions a la excentrica francesa Mlle. MONNA

LA DANZA VAMPIRESCA

La novetat del dia

GRAN CASINO NICE

Tigre, 27, (Antigua Paloma)

Espléndit saló el mes gran y ventilat

Grans balls tots els dies tarde y nit essent de moda els
diumenges, dimars, dijous y dissapte nit.

El servei a carrech de simpátiques camareres.

La Buena Sombra

MUSIC HALL. GINJOL, 3

Lloc de moda ont s'hi trova tothom que valgui

EXIT DE LES TARDES ALEGRES

Tots els dies tarde y nit sarsueletes picants y concert per celebritats mundials.

DEBUTS Y ESTRENES

que tocan els uns amb els altres.

Es el Concert que té més bò y més variació; es el que hi regna més alegria y bon humor es l'únic, no n'hi ha d'altre, per passar un bon rato degut a la gran recopilació de nenes maques, joves y elegants que dintre aquest cel trobareu.

ENTRADA LLIURE :: Restaurant de 1.er ordre :: Butaca de franc

Clínica Dr. Gallego

VIES URINARIES
APLICACIÓ INTRAVENOSA
606
IS COMTE ASSALT IS

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ Pelayo, 58
Hores de 5 a 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESpanya, trimestre Ptes. 2
ESTRANGER 3
Page anticipat

Deix treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

La mort de "¡Cu-cut!"

Després de llarga y penosa malaltia, ha mort en aquesta ciutat, el popular setmanari ¡Cu-cut! Els llassos d'amistat y de família qu'ens uníen amb nostre germà ens veden fer d'ell els elogis póstums qu'es merexia; però no ens veden dir lo molt qu'hem sentit la seva mort y no acertem a expressar lo molt que'l trovarem a faltar estant acostumats, com estavem, desde'l dia de nostre naixement, a véurel al nostre costat.

¡Cu-cut! ha mort amb tots els coneixements y després d'haverse jugat el tot pe'l tot, ha sigut en aquesta vida un dels representants més típics del nostre xaconisme y de la nostra broma casolana, tant ben representada actualment per PAPITU, que ha tingut, al menys, el dó d'amenisar-la amb certa olor de polvos pera dissimular una mica la olor de la bugada.

Però si en el ram estètic no va passar de ser un PAPITU blanc, en el ram polític ha sigut un dels més braus campions de la causa catalana, remoyent amb la mangra dels seus dibuixos el cor dels fills de Catalunya, y avui, quan tots els polítics de la nostra estimada terra dormen y reposen, sense por de cap mala cosa, ell ha exhalat l'últim sospir esqueixant la grúa y fent un salt mortal que li ha costat la poca vida que tenia.

Els ingrats barcelonins no'l trovaràn a faltar, porque no tenen amor ni a la camisa que porten, però a la nostra Redacció hi deixarà un buit ben difícil d'omplir y que segurament no serà omplenat per cap dels periòdics qu'es publiquin per més buits que vinguin a omplir.

No'ns falta resignació pera consolar-nos de la seva mort, amb tot y que ¡Cu-cut! no era cap vell y encare s'en podia esperar molt; però, qui més aviat qui més tart, es un camí que tots l'hem de fer, y avui ja no hi ha aquells periòdics que viuen anys y panys, com es ara l'avi Brusi, que no fent res en aquest món més que rapapiejar, ens enterrarà a tots.

La vida y la mort el públic la te, y es una cosa en la que no s'hi pot fer més. Va com va.

No es aquest el moment oportú pera retreure les dissensions de família qu'han eixit a la llum pública amb motiu de la sentida mort que plorem, ni volem discutir el comportament de la nostra mare política. Cada casa es un món y cada home es un misteri.

Nosaltres, publicant les absoltes que li ha cantat l'Orleó y convertint la nostra primera plana de text en una incitació de la primera plana de *La Vanguardia*, ja hem complert. R. I. P.

Refrans o ditxos camelístics

Tant va en Claudi Planas y Font, que a la fi se trenca.
Mentres hi ha Viura, hi ha esperança.
Vilaregut, qui gemega ja ha rebat.
Per l'Abril, Collaso y Gil.
Más vale Bastardas que nunca.
Ni en Bernis ni en martes, ni te cases ni te embarques.

Francesc Mateu, qui trova es seu.
A buen Callén llaman Sancho.
Pompeu y Santas Creu-et.
Quien á Lorenzo Mata á hierro muere.
T'Alfarrás tal trovaràs.
Qui ha fet avui farà Samà.
Qui no vulgui pols que no Vallvidrera.
Qui Díaz Plaza, anys empeny.
De porc y de Mir y Miró se n'ha de venir de mena.

El comble d'un camàlic:
—Treballar al moll del ossos.

—En qué se sembla la mar a una iglesia?
—En que tiene pulpitos. (III)

—Es lo que diu el promés de la meva germana: Pe'l Maig, cada día un raig.

Festa dels Jocs Florals

Quan el fragant mes de les flors naturals arriba a Barcelona, se celebra la consuetudinària festa de la poesia, que per trencar la costum, ha tingut lloc aquest any en el gran Palau de la Quincalla Catalana.

Aixís doncs, diumenge passat, com era de llei, tinguerem ocasió d'aplaudir als rossinyols de la patria.

Aquí va la ressenya de la festa:

La sala s'omple de públic. La música toca la Marxa Real. Aplausos, protestes. Els de la Redacció del «Poble» inicien «Els Segadors». Protestes, aplausos. Entren autoritats, mantenedors, mantinguts, jnrats, patúms, trovadors, gaiters y singlotaires. A les primeres files Na Carme Karr ensenya a tothom un retrat amb dedicatòria del hermós poeta indi Ruben Darío. En Rusiñol fa xistos a l'orella de l'Utrillo; en Bonavía no'ls sent, però també'ls riu. En Portela s'arregla'ls «pan-y-toros». En Guimerà pregunta a l'Aldabert aont ha de seure.

Silenci. En Sostres, mirant al sostre, obre la festa. Els acomodadors tanquen les portes. El secretari mossen Pere Sala llegeix una memoria sent ressaltar les dificultats en que s'ha vist el jurat per arribar a un acord. El President don Emili Junoy llegeix un discurs mitg jocós y mitg sentimental glosant el tema «D'Aribau a la

Reforma» en el que afirma que'l camí més dret es passar per la Plassa Universitat (ciència), carrer de Pelay (heroisme), Plassa de Catalunya (patria), Fontanella (més patria) y Plassa d'Urquinaona (lè). Després de fer l'elogi de l'Aribau, que inicià el catalanisme y dona nom a un carrer, dedica un record al gran Rubió y Ors, protestant de la copla que li cantaven els envejoses del seu temps:

Tu, gaiter del Llobregat?
Y que carai has d'esser!
Tu, pera fadrí barber,
vindries que ni pintat.

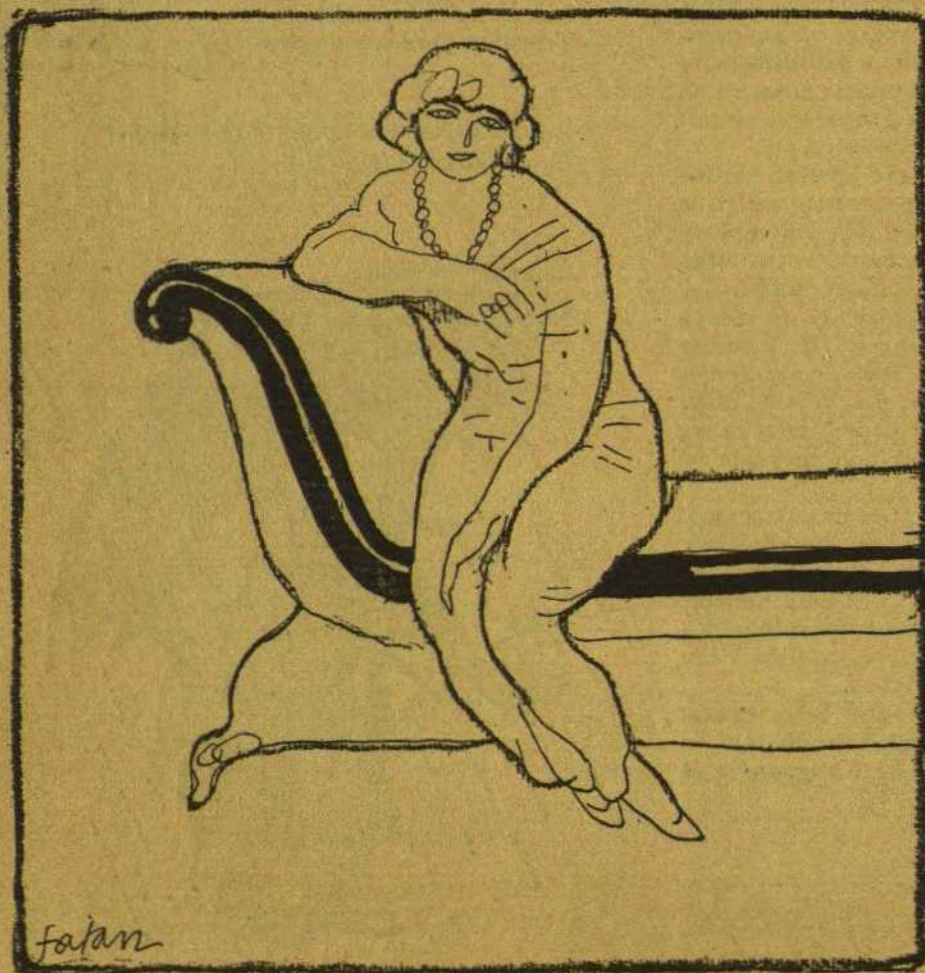
Els de la dreta aplaudeixen. En Lluhi xiula. Espectació. Va a cridar-se a l'autor de la flor natural, Títul: «Els meus tendres amors». Autor: Don Pere Coromines. La esquerra aplaudeix. La dreta li fa el buit. Surt la comitiva, toca la música y puja al trono el rei de la festa que es el jové, tendre y hermós propagandista esquerrà Don Albert de Quintana. Aplaudiments. Desmais de senyores. Llegida la hermosa composició den Coromines, d'una manera magistral per en Pous y Pagès, se crida a l'autor de la *Viola* de la qu'en resulta guanyador Don Alexandre Lerroux, pel seu poema èpic: «Violad, jóvenes bárbaros», traducció catalana del gran Aladern. Moviment d'estupor. Els ànims s'exciten. Els que voldrien xiular, tenen por de rebre. Els regidors radicals y el poble adicte, aclamen al nou Homer.

Y's procedeix a cridar a l'autor de la *Englantina*, que la obté Don Francesc Cambó pel seu cant elegiac «Període constructiu». Lema: «O témpora, o Maures!» En Lluhi agafa un atac de nervis. Gran aldarull. Els joves de la Lliga aplaudeixen amb picadors. Resta blert el silenci, el Mestre en Gai Saber en Ferràn Agulló llegeix la poesia premiada. No'ns podem abstenir de publicar-ne tres fragments:

Quan tothom llensava pestes,
el meu clam fou moderat.
Quina sort, oh Catalunya,
proclamarme diputat
per la soli, soli, soli,
per la Solidaritat!

Y del cor de Catalunya
jo era el verb, la ploma en Prat,
y del verb y de la ploma
un projecte n'era nat,
era manco, era manco,
era Mancomunitat.

Si el projecte no s'aprova.
be podria essè aprovat!
Don Antoni'm fes ministre,
no seria desairat!
Dolsa cata, dolsa cata,
Dolsa catalanitat!

—El Cu-Cutl es mort. Diu que ha quedat molt bé!

Nou aldarull. Els partits arriben a les mans. La música per calmar, inicia el vals de les bofetades, corejat per en Serrallera.

Restablert l'ordre amb grans esforços, gracies a la intervenció de l'Ignasi Iglesias que retreu a grans crits les lleis de fraternitat, la tolerancia, els humils y els quatre evangelis, se crida a l'autor del premi de prosa, que com es natural, tractantse de prosa, el guanya Don Juli Marial. Els altres premis els guanyen en Vinaixa, en Mer y Güell y en Juncal. El jurat, com se veu, ha procedit amb un ample criteri. Per fi se proclama guanyador del premi Fastenrath a la eminent novelista Na Pilar Prim per la seva obreta titulada «Narcís Oller».

En aquet moment, els ànims que s'havien anat exaltant, esclaten com una tempesta. Una part del públic entona «Els Segadors», una altra «La Marsellesa» y una tercera «La Marxa Real». Volen cadires, la gent corre, la policia intervé. La cosa pren proporcions alarmants. Arriben els de la Creu Roja... En Coromines fuig com un esverat portant en brassos al rei de la festa, presa d'un desmai.

En Cambó y en Lerroux

—Sembla qu'en Cambó y en Lerroux s'entenen.
—Home, s'entenen, s'entenen; això es molt dir.
—Ja veurà, s'entenen en el bon sentit de la paraula. Feia molts anys qu'es buscaven.

—Home, buscaven, buscaven; qualsevol se pensaria...
—Dispensi, y no s'ho prengui aixís. Se buscaven perquè tots dos tenen els mateixos desitjos.

—Tant dirà...
—Permétim. L'un y l'altre son homes d'acció, portats per la noble ambició del triomf y disposats tots dos a portar la felicitat al poble. Esperonats per l'amor al treball y als ideals, no planyen la feina pera que sigui un fet la seva victoria.

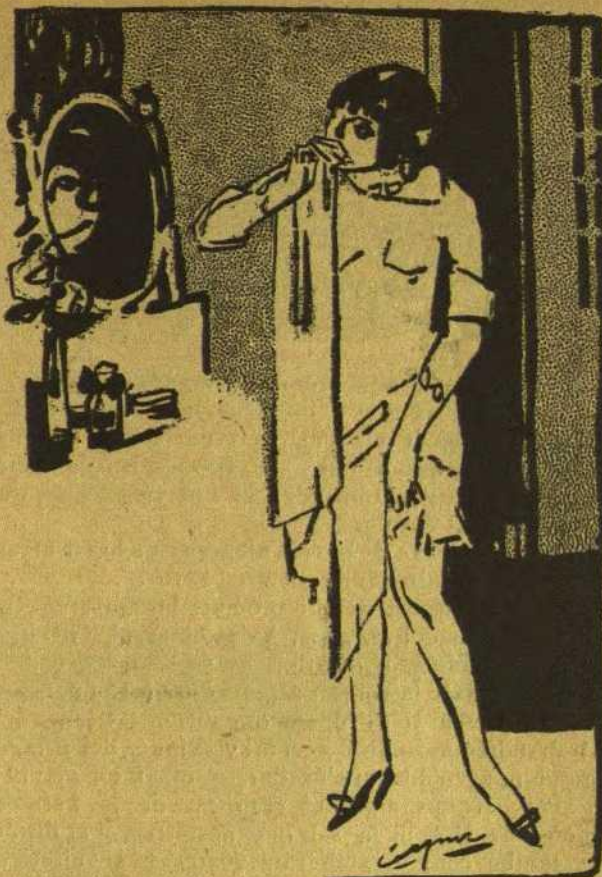
—Molt be, però l'un representa naps y l'altre representa cols. L'un va per Sant Pere, l'altre va per Sant Pau.

—Sí, senyor, es molt cert; però avui se troven amb que'ls seus respectius seguidors estan dispersats, adormits, cansats y un si es o no es desenganyats; qué més del cas, doncs qu'ells dos s'ajuntin, ja que separats com estan la calma els ofega y no'ls deixa seguir el camí que ambicionen? No'm comprén?

—Sí, senyor; molt be el comprenc. Vosté vol dir qu'ells dos han pensat: «l'unió fa la forsa».

—Es molt cert.
—«L'unió fa la forsa» y *divide y ganarás* son els dos principis de la política humana, y ja deia molt be un almanac que portava frases y pensaments d'homes cèlebres: *Divide y ganarás; máxima traducida del latín «Divide et impera», por Nicolás Maquiavelo.* Quin Maquiavelo!

—Efectivament, un conveni entre dos personatges tant importants com el nostre Cambó y en Lerroux es un cop segur pera despertar als partits més amodorrats. Figuris quins ulls faràn els homes de l'un y de l'altre partit.

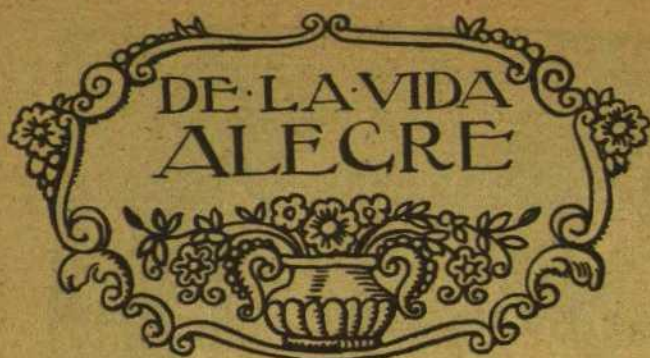
—Avui ha sigut el primer dia que m'he empassat el fum.

—Trovo que se juguen el tot pel tot.
—Això es propi de polítics.
—La veritat, m'alegraria qu'els hi sortís be.
—Per qué?
—Per veurer qué farien després.
—La política dona tantes voltes...
—A vostés els conservadors no'ls hi faria res, perquè parteixen del principi que diu: «Qui oli remena els dits se n'unta», però nosaltres els lliberals, al costat de vostés no hi podem anar a buscar gaires coses més que desenganys, decepcions y aixecades de camisa.

—Trovo que es molt pessimista.
—Tinc motius pera serho. Y això de que'ls grans homes s'entenguin, porta mala estrugancia.
—No hi ha res tant bonic com l'armonia.
—Me sembla veure al cel una estrella amb quí.
—No ho cregui. De mal no't pot fer cap aquesta barreja. Si vosté barreja ous amb llet y els ous son frescos y la llet també, deixis de coses que de mal no n'hi farà.

—Suposo que'ls ous deuen representar a n'en Lerroux y la llet a n'en Cambó.

—Es ben veritat.
—Així doncs menjarem crema.
—Ja ho crec, y serà una crema ben diferenta de la del mes de juliol del any nou.
—Me sembla que vosté està de broma.
—Si vol que li sigui franc, no ho se.
—Quan la crema sigui feta, ja m'avisarà.

En la nostra passada crònica demanàvem, cridant, un *clou*, un èxit, un motiu, un aconeixement y una Estrella que somogués els nostres foyers, que dongues peu a la xismogرافيا y que'ns despertés les potencies ensopides, de tant metodisades, en una vida alegre que se'ns havia tornat casolana.

L'estira y arronsa de la vida alegre se'ns havia aturat en l'arronsa y nosaltres el volíem en l'estira.

Tenim la esperansa de que prompte ho logrem.

En Fernando del Alcázar, ha reforsat el seu *elenco* amb l'Andrée Morelli, qui dels brassos amorosos d'en Dessy passa als de la Gloria, segons diu en Donner, sense que nosaltres hi tirguem res que dir.

Ab l'Andrée Morelli, l'escenari y el foyr del Alcázar ha agafat una volada que'ns durà a tots molt amunt ó molt avall, segons sigui el capritxo de la hermosa Commère: La Morelli ja sab que nosaltres, y al dir nosaltres també contem amb tots vostès, la seguirem en tot y per tot, ja siga sols com cal a homes forts, ja siga acompanyats per ella mateixa.

L'anunci de la Morelli ha portat al Alcázar lo millor y més distingit dels *noceurs*, y entre'ls ja coneguts y consagrats ni hem vist de nous, d'aprenents, com l'incomensurable Magnus, hèrcules arrencat de les selves fredes d'Escandinavia; en Font Laporte, complascent y ballador; en Jaco Amat, fret com un lord de monocle y wiski; en Manuel Alfonso, que desde aquest estiu passat fins ara porta liquidats més de 3 mil abundosos sacrificis, y en Perico, esverat perque la querida se li torna dispesera y la dispesera querida, sense volguerho ell.

L'animació d'aquell foyr, esperonarà als altres, y esperem veure alguna Estrella al Edén perque la canti el gran Veiga; l'Argentinita a la Sala Imperi fent *parión* ab la Raquel, que segons tenim entés ha entrat en ters període d'una important manifestació, y a la Pastora Imperio rodejada de brillant aureola de *toreros* y banyuts.

Amb tot això que's prepara, públic y cronistes sabrem a qué aténdrens y podrem fer del ofici sense témer el terrible *estira y arronsa* a que estem subjectes tots els barcelonins mentres ens regirem per la llei de les compensacions, tan popular a Barcelona com el Debe y Haber, lapidaria comparació que regeix les nostres acreditades cases de comers y altres menes de *cases*.

El valent

El senyor Ramón, amb tot y els anys que te, no s'espanta: ell se creu més jove qu'els joves y més valent qu'els valents.

Li contaren qu'en un poble, uns amics seus varen ser sobtats per uns lladres.

—Ah! Si jo hi hagués sigut—va dir.

Un altre día li contaren qu'una noia havia sigut enganyada pel seu promés, que la havia deixada de set mesos y havia fugit.

—Ah! Si m'ho hagués fet a mi—va exclamar ell.

LICEU.—*Carmen*.—bona pera escoltar aquesta espantant partitura a la Conxita Supervia. L'èxit d'aquesta fou excelent. Sab moures, fer patir al pobre *Don José*, ferse la planeta amb les cartes y lluir primorosament, com si fos andalusa de sang, espantants mantons de Manila. Olé ya, Conxita! La *serata* del dissapte un èxit de debò. Rams, joies, aplaudiments... Cal tornar a Barcelona, *signorina*, lo més aviat possible.

El tenor Andreini, malament al comensament; després se va créixer y en el darrer acte va ésser molt aplaudit. En Navarro ens va fer un torero correcte, encara que toreja amb escola taurina de Sant Andreu de Palomar, patria del diestro *Canari*.

Il *Trovatore*.—Un èxitàs per la Boninsegna y molts aplausos per la Hotokowska. En Gilió, va pinyolar, amb gran content del galliner.

Nota important.—El gran teatre surt a concurs. Hi ha mar de fons y se sega l'herba. Recullim datos, que ja'n tenim alguns, pera parlar clar y no permetre ximpleses. Barcelona sab que pera fer bugada, cap com nosaltres.

NOVETATS.—Ja tenim aquí a la Companyia d'en Sainati. L'actriu Bella Starace Sainati, es COLOSSAL!!! En la nit del diumenge ens varen posar la carn de gallina amb *Lui*. Quin modo de trevallar! Vagin, vagin y vagin, que's tracta d'un espectacle dels millors qu'han vingut a casa nostra.

ELDORADO.—En Puig y Ferrater, sense plan ni lligams, ens ha servit *El Gran Aleix*, que te empena de debò. Sempre hem reconegut que tenia empena de teatre. Endevant y enhorabona.

TÍVOLI.—La *Corte de Beatris*, dolenta de confiança. Estem infectats de cold-cream vienés. Prou de valsos.

FRIGOLA.—En el Palau de la Música, en Joanet Frigola ens va donar un concert de violí, que'ns lleparém els dits. Això es tocar. Endevant.

PRINCIPAL.—EN FRANQUEZA HA CONTRATAT A LA DUNKAN. Enhorabona don Ramón.

El poeta Ruben Darío al "Ateneu Barceloní",

Alty ben plantat, for nit y herculi, amb cara *trigueña* y aire aristocràtic, se presentà l'altra nit, l'altíssim poeta Ruben Darío a la vetllada qu'en honra y gloria seva se celebrava al Ateneu Barceloní. Mai hem vist el saló d'actes tan atapahit de personatjes, dames y cavallers.

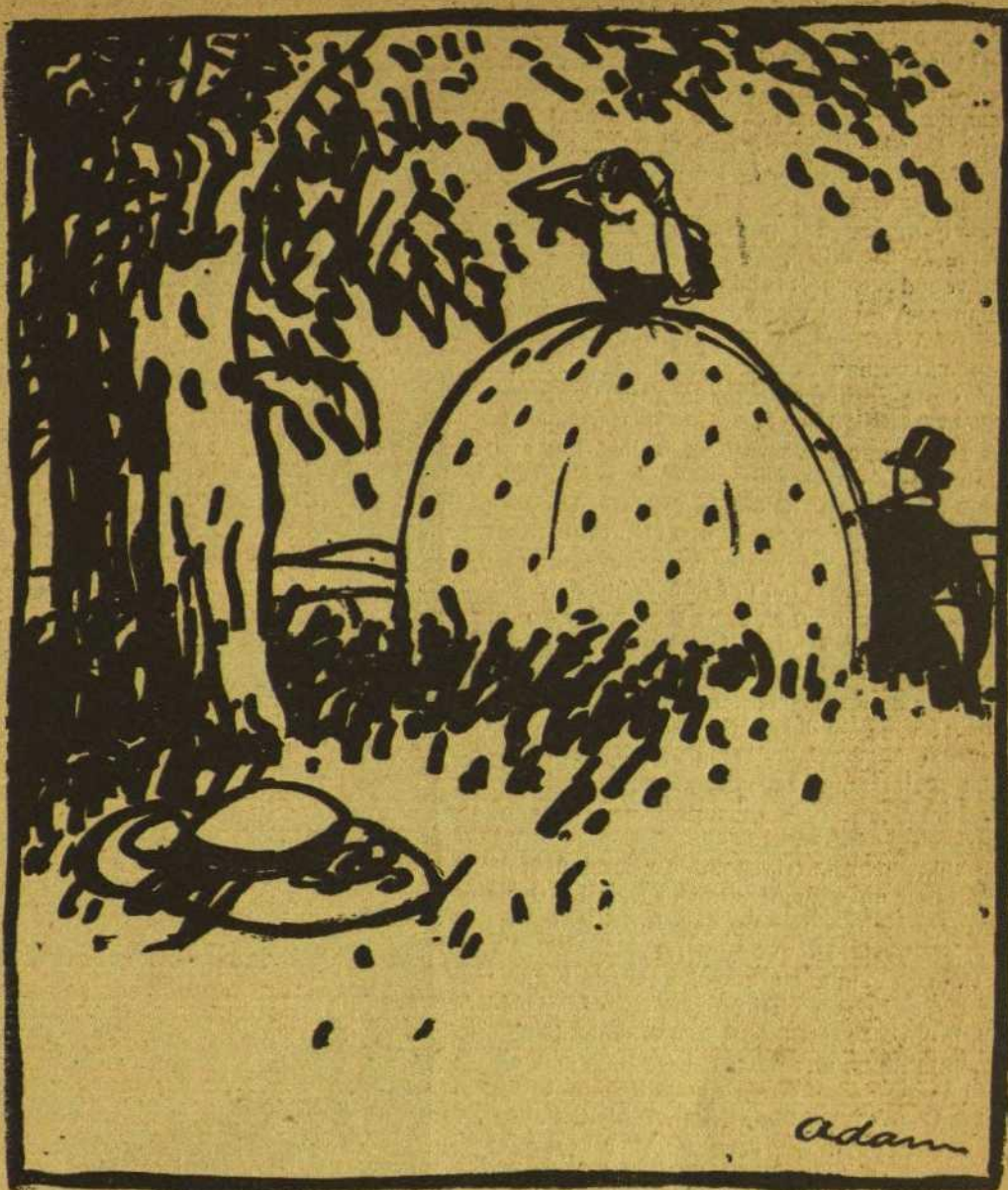
El cos diplomàtic barceloní, encare que sols se compongui de consuleses, cónsuls y algú *joven de lenguas*, hi era en massa; els de la colonia americana hi eren tots amb les seves senyores, que lluen un reblljar de joies enlluernador; els intel·lectuals tots formaven com un sol home, desde en Pompeius Gener fins an en Pere Riba y Ferrer, donant una gran solemnitat al acte, que fou esplèndit.

El senyor Bacil, poeta gaucho, vestit de frac, va llegir uns versos d'una opulència americana dedicats al mestre; el senyor Rahola feu un discurs de circumstancies tan ric de conceptes com de gest, amb els punys agressivament closos y la paraula brillant com una espasa el poeta festejat llegí uns fragments del *Canto a la Argentina*, que electrisaren a la concurrencia, que ja hi estava predisposta de tant atapahida.

Per fi de festa, la *mujer patricia*, (segons va dir ella mateixa) la senyora Comtesa del Castellà, va llegir un curt y brillant parlament dedicant la vetllada al homenatjat, y posantli la mà al front amb gran esverament de la concurrencia li digué aquelles conegudes paraules:

«Tu Marcellus eris.....»

—No diga!—comentava una admiradora.—Qué va a ser Marcelo, si es Ruben Darío!

—Me sembla que aquest dia de camp t'ha anat molt be.
—Sí, a fora sempre's té més gana.

Rétols anunciadors

Barcelona, es inagotable. La fantasia dels rétols anunciadors de les botigues, cada jorn, se desboca més. Llegeixin aquest qu'hem vist en el carrer d'Aribau:

La nata de la constancia.

Y aquest altre, del carrer de Muntaner:

El Nuevo Faraón.

Y com a regal, vagi el d'una sastreria del carrer de Tamarit:

Veni, vidi, viste.

Encara com no han posat *viste... con patatas.*

També ne passen a Figueres

De Figueres no se sab més que una cosa: que es federal: Ah! Y una altre: que en ella y viu aqueixa veterana del vici, aqueixa capitana de la galanteria de tres pessetes, que's diu *la Pepa de Figueras*. La Pepa, també es federal...

A Figueres mai passa res. De tant en tant se fa un mitin, s'en parla una mica y altre vegada torna'l repós a la capital de les sardanes. Algú va voler fer el *Canigó*, drama líric, però comensà a bufar la tramontana y tampoc hi va haver res. Per això mai hauríem pensat que Figueres sortís en PAPITU; quan de sobte averiguem que en ella existeix el més gran fenomen masculí que s'ha donat a Catalunya. Aquest fenomen masculí, ignorem per ara les condicions físiques que te com a mascle, però te en cambi una virtut que ben aplicada, perque aquestes coses masculines se tenen d'aplicar be, pot donarli molts dies de cansament, això sí, però també de profit y de gloria, com també a Catalunya. Deixem la paraula a l'*Empordà Federal* qu'es el que'ns ha donat a conèixer el fenomen:

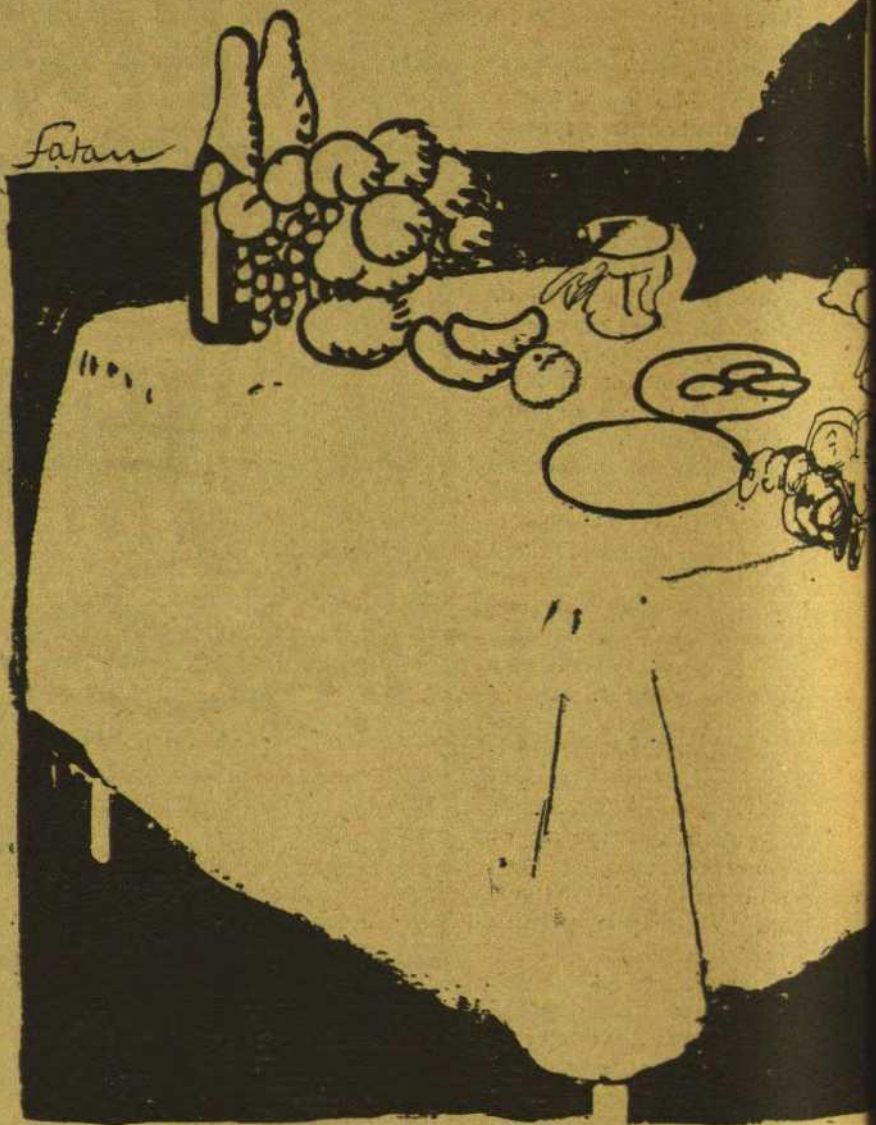
—«La muller del nostre ben volgut amich en Cintet Noguer ha deslliurat felisment un ballet d'alló més maco, el segon de la colla de futurs electricistes qu'es proposa crear tan simpàtic matrimoni.

¡Ah!... ¿No li seria possible a l'amich Noguer donar unas quantes lliçons a alguns dels nostres amichs que sols saben dedicarse a fer criatures del sexe contrari?»

Com se veu, el ciutadà Noguer, de Figueres, posseeix una virtut excepcional. ¿Qué vols, li diu a la seva dòna, nen o nena? ¡Nen! respón la dòna, una mica ruboritzada com es costúm en les senyores que reben aquestes preguntes. Y el ciutadà Noguer, ple d'amor, li respón.—Te, doncs, un nen. Y surt un nen quan se compleix el temps marcat pe'l reglament.

Es de suposar que si una dòna li diu al ciutadà Noguer—y nosaltres celebraríem que li digués—que li fassi una nena, el ciutadà Noguer li farà desseguida. De manera que aquest senyor, com poden veure, porta a la mà, es un dir, la solució d'aquest problema que tant preocupa als matrimonis d'engendrar noi o noia a voluntat. Cóm ho fa'l senyor Noguer? Ell s'ho sabrà, que a nosaltres no'ns interessa però seguint electricista, es de creure que tot es qüestió de la dínamo del senyor Noguer.

Ah! si el senyor Noguer se decidís a donar les lliçons que li demanen els seus compatriotes. ¡Y quina feina tindria! perque ell no seria un home, sino un instrument del qual se podríen servir sense cap classe de reparo aquelles senyores qui demanen a crits la noia que no tenen o el noi que'ls hi fa falta. Vindria a ésser com una mena de metje, y la seva feina esdevindria una senzilla operació al ventre. Are se diu d'una dòna que no te gaire facilitat en complir amb la llei de Deu que mana

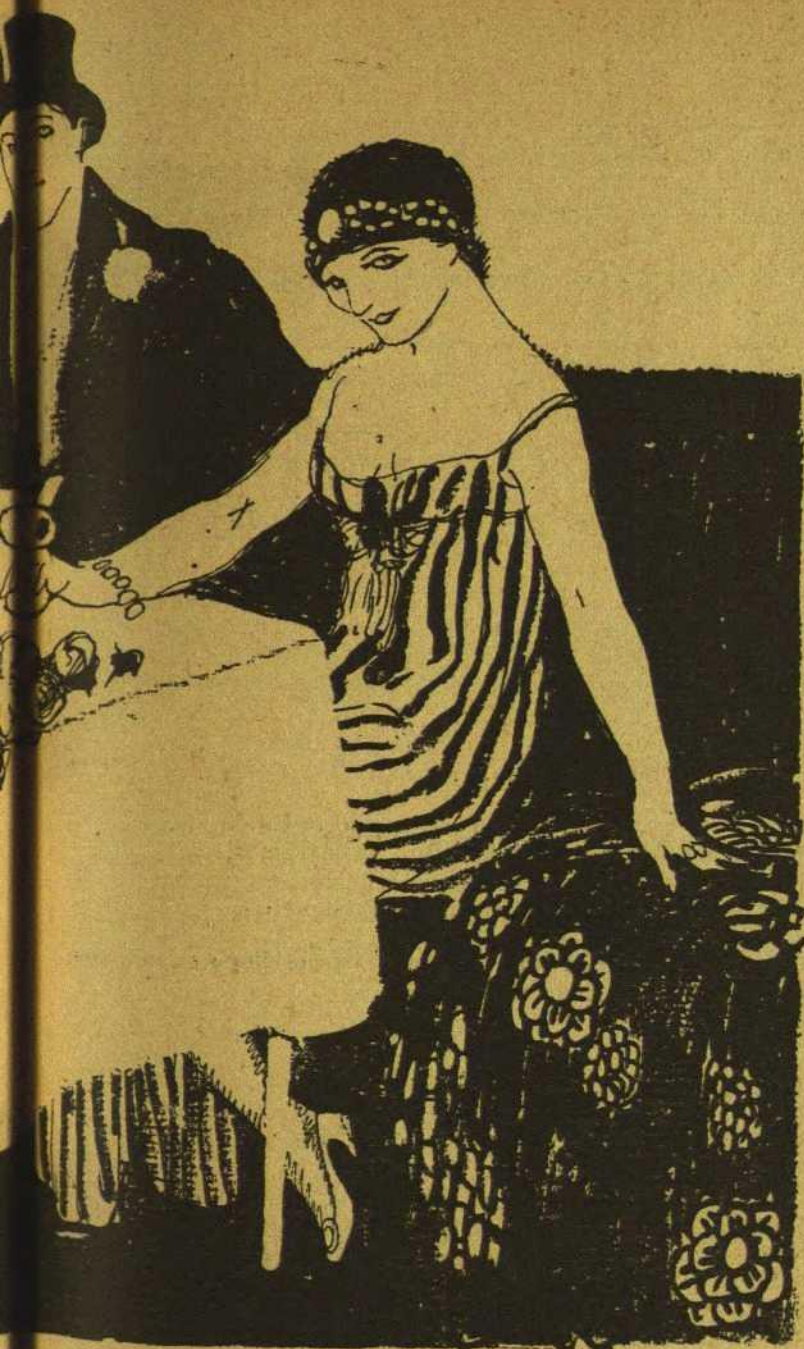

—Amb un dinar y dos sopars, la va tenir conquistada.

—Si que va ser joc de poques taules.

reproduir-se: «¿Sabs a fulana? Li han tingut de treure un noi.» Doncs amb el secret que's porta el senyor Noguer la cosa canviaria y diríem: «Saben la fulana, que era estéril o que no tenia més que noies? Li han ficat un noi.»

Aquesta nota resultaria inacabable si tinguéssim de ressenyar totes les transformacions que pot sofrir l'humanitat en general y l'acte de la reproducció en particular, si el senyor Noguer se decideix a establir un magatzem de criatures amb el sexe que vulguin el consumidor o la consumidora, la qual posada en aquest cas,

es de suposar qué demanaria. Nosaltres, enemics dels privilegis, recomanem al senyor Noguer dues coses: que ja que la naturalesa l'ha fet ésser un altre Telure que pot orear home o dona, segons com estigui d'humor, no limiti aquest immens poder seu a Figueres y se posi al servei de Catalunya pera fer homes, que potser ens estarà malament el dirho, però bona falta ens fan. No a nosaltres, ¿eh? A la patria, senyors, a la patria, que pera alguna cosa te nom femení.

La segona recomandació, ja que'l senyor Noguer fa d'electricista, es que no se deixi dominar per en Pearson,

aquell que va dir que tota l'energia eléctrica de Catalunya seria seva. La dínamo del senyor Noguer no serà seva. Y si en Pearson li demana, li aconsellem que no li dongui, perquè una dínamo així val totes les peles y en Pearson encare no les te totes.

La religió del comers

A Sant Josep de la Montanya repartien unes estampes, de les que n'han arribat dues fins a nosaltres. L'una d'elles representa el sagrat cor de Jesús, que porta la creu y la corona d'espines.

Qualsevol creuria que al dors de l'estampa hi havia d'haver una oració ferventa y apropiada a l'actitut mística de Jesús. Doncs no, senyor; gireu l'estampa y llegiu:

«Las jóvenes dominadas por una debilidad inexplicable, encontrarán pronto y seguro alivio tomando el Ferrollicose».

Això del Ferrollicose deu ser un remei com un altre. Una mena de *círalo todo*, que nosaltres no hem tastat y que totes les senyorettes que l'han prè deuen quedar tant *desarrreglades* com avans de pèndrel.

L'altre estampa representa la Mare de Deu contemplant al *minyó* en actitut d'adoració, però al dors s'hi llegeix lo següent:

«Las madres, después del parto, necesitan tomar Ferrollicose, con el que recobran las fuerzas perdidas y garantizan al niño un desarrollo vigoroso por las buenas cualidades y abundancia de la leche».

Se veu que'ls fabricants del Ferrollicose, no tenen gaires miraments per lo que respecta a la religió, y no miren prim quan se tracta d'anunciar els seus específics.

Això es intolerable, y per castigarlos d'aquesta mala acció proclamem als quatre vents que no podem respondre del valor d'aquests específics.

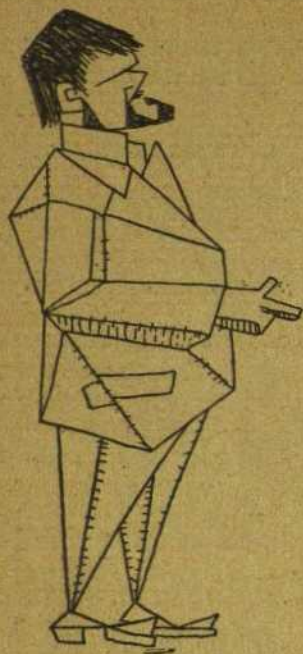
Els darrers de la temporada

MUSICAL

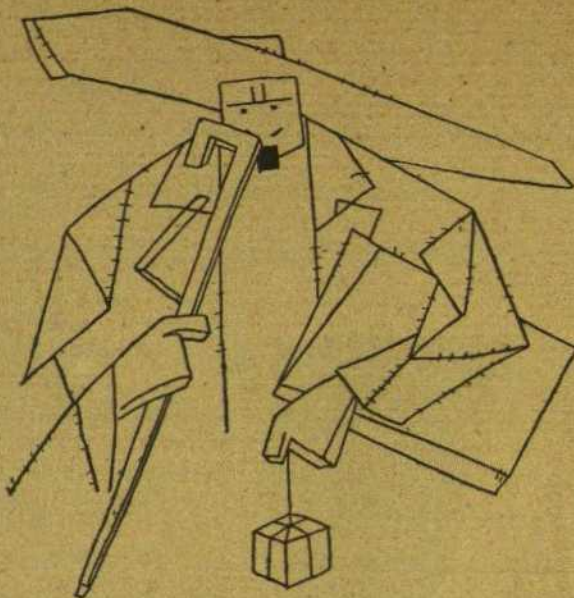
—Una família que's disposa a sopar; amb qui'n nom de músic vos despediu?

—Doncs... *Chopin* de gust.

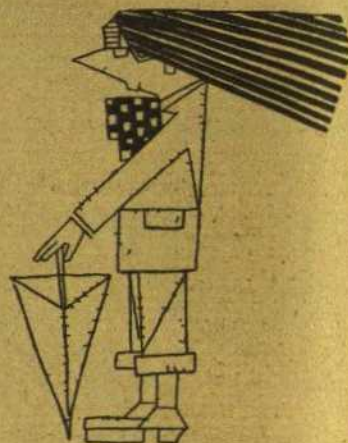
L'ART CUBISTA

Carner

Pelus

Gual

Nostra Flor Natural

Sense publicar convocatòria, ni nomenar consistori d'enguany, *in mente*, hem malgirbat uns senyors jocs florals. Naturalment, sense premi y sols amb el premi de gloria. PAPITU referent a tot lo que sigui Art, es eclèctic. Això vol dir qu'hem llegit versos en llengües catalana y castellana. La flor, la vollem donar a un de la terra, de la causa, y a no ésser dels nostres, dels altres; qu'en essent catalans, tots som uns. Fins ens hauria convingut un capellà, que sempre vesteix, però amb tota l'amargor de la nostra ànima hem de confessar que no ha estat possible.

De la flor —y perdonins l'esquerra amb els seus in-nombrables C. N. R., fills legítims de *esta partícula del sentimiento*, com molt be diu en un dels seus pintorescos drames el divertit filòsof y excelent tocador de guitarra senyor Fola e Igúrbide, referintse a la mare, n'ha sigut mereixedor don Alexandre Queral, soci de la *Casa del Pueblo* y rellotjer radical.

Els seus impecables versos, diuen així y per alerta a l'humanitat han sigut fixats en les parets del cafè de la tant combatuda *Casa del Pueblo*.

«Si el reloj os marcha mal,
y queréis que vaya bien,
entrar en esta «La Puntual»
donde espera complaceros
este Alejandro Queral».

Versos sols comparables a aquells que diuen:

«Si en Norte de América hay
un Niágara, si queremos,
en Catalunya tenemos
otro en San Miguel del Fay.

O be aquell altre:

«Si en París hay torre Eiffel,
¡qué demoniol, si queremos,
en Barcelona tenemos,
los baños de San Miguel».

Anunci que fa pocs anys varem llegir en un carrer de la Barceloneta.

Cursa de braus

Gallet y Gaona

Amb la plassa a punt de topar perquè era plena del tot, amb permís de l'autoritat y sense tenirhi res que dir el temps, tingué lloc diumenge a les Sorres de Barcelona l'anunciada cursa de braus, els quals aquesta vegada ho foren.

El primer se deia «Barrilaire» y fou molt dur amb els picadors, deixà quatre ombres pera l'arrossegada y fou molt mal burjat.

El Gallet, un cop fou banderillejat per son germà Ferràn y el Blanquet, sense anarsen amb adorns li clava y sabras atressat y una punyalada a la post del coll. (Pits.)

En el tercer que's deia «Franguista» la feina fou tant dolenta com més no's veurà; no més direm que lo pitjor no foren aquells vinticinco despels, ni aquell

tirarse al carreró de coroneta, si no aquella punyalada endinyada amb premeditació, alevosía, guillant y tombant la cara.

En cambi, ah, senyors! en cambi quan fou l'hora del quint... allò fou lo mai vist. El brau ho era més que'n Prim y de noble tant com el duc de Solferino, això es cert, però el brauer estigué incomparable. En els tregui en feu un amb llarga cambiada y un altre amb ventadura preciosos.

Bandereteja molt be y al ser al crossejar, demanin: passis de totes menes, per alt, ajudats en rodó, de molinet, de genollons, etc., etc. A l'hora de la veritat burja dos colps, tots al mitj del conill, ficantse veres y sortint net. (Ballmanetes generals, ova y giravolts a la rodona. Orella).

D. Rodolf per no fer quedar malament al gitano ho feu passador en el segon y molt malament en el quart que's deia «Capgrós» y que va occir amb una punxada, un altre, una punyalada y dos despels.

En cambi en l'últim l'indiu feu la competencia al paiet, banderetejant molt be al trencó y altres dos al quarteig però aixecant els brassos y deixant les arrecades en tot lo alt.

La crossejada fou de primera y després d'una punxada molt bona clava un sabràs de primera que matà a la bestia.

El president anava amb trona y la gent sortí contenta.

DOLCORS.

Don Francisco Magriñà, s'expatrià

Qui'ns ho havia de dir! Exclamà a coro els seus devots y correligionaris de la Barceloneta, quan sàpiguen qu'en Magriñà deia aquelles costes mediterrànies.

Després del Marqués de la Mina, l'il·lustre fundador del barri de l'Ostia, es el senyor Magriñà el fill més illustre y el mantenedor més digne que han tingut els de la Barceloneta, y ho reconeixen així tant els castissos com els canareus, valencians y gent de la Vila que per allà naveguen.

L'han tingut de president, de regidor, de correligionari, de vehí y de propietari.

Ha estat cronista de la barriada, defensor dels seus furs, biógraf del fundador, guía dels navegants, alentador d'argonautes, mestre de republicans y conreuador pintoresc y documentat del llenguatge anfibí de tota l'Ostia d'amunt, d'avall y de través. El senyor Magriñà fou el regidor de la Barceloneta per excelencia; amb el seu mal geni característic y la seva cara de tres deus va millorar la barriada de tal manera que molts vehíns que navegaven mentres ell era'l tinent arcalde, quan tornaven no coneixien la Barceloneta que avien deixat; tant va reformar que va canviar el nom de tots els carrers, desterrantne els noms de sants catòlics per noms de sants làics de més anomenada.

En Magriñà deixa la costa y s'en va terra endins cap a la quietut de les montanyes fugint de les humitats sorolloses del mar, perquè el seu mal no vol soroll; cansat de nadar s'en va a aixugarse a la montanya, més malcarat que mai.

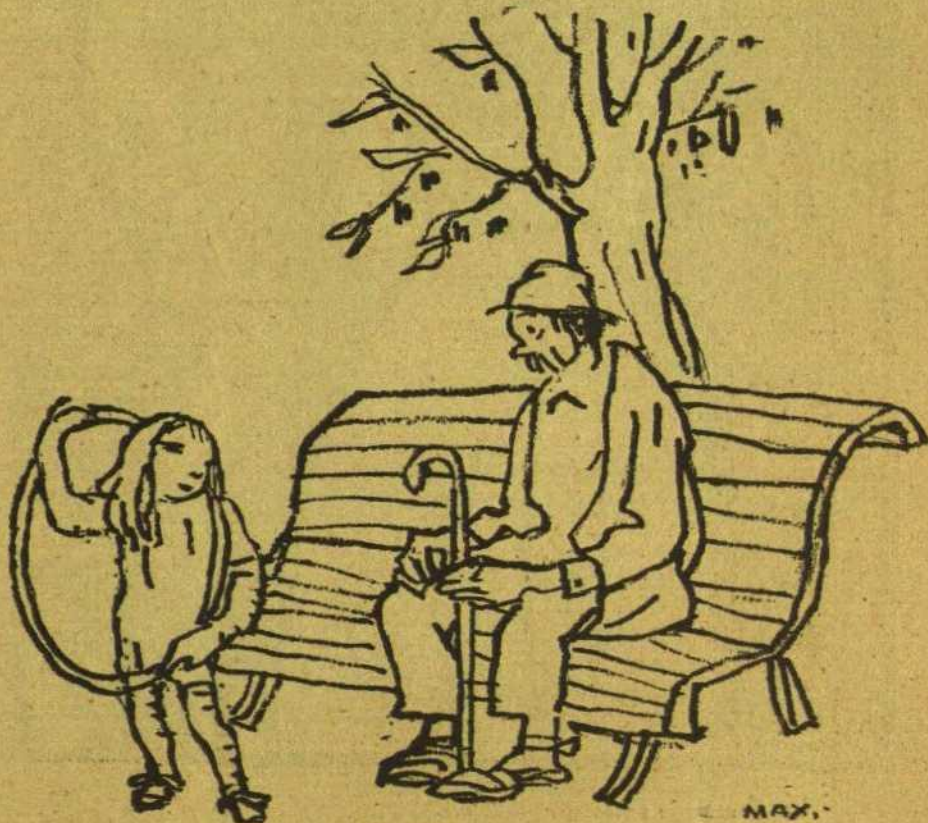
Ha llogat una torre a Horta.

Hi tindrà gos, no pera vigilar sino pera atacar al primer que's presenti; posarà una bandera vermella amb un geroglífic perquè's vehíns no l'entenguen y titularà la finca amb un d'aquets dos títols: O Torre-dilluns! o Quinta Punyefla!

—Un anglès que no te una pesseta y un que vol imposar silenci, sol dir lo mateix. ¿Què es?

—No shilling, no shilling.

—Vetaquí que no se si es un nen ó una nena. ¿Cóm te dius?

—Josep Maria.

MAX.

Espiritista

Es veritat lo que dic: cap dels meus desgraciats lectors pot fer-se compte de la gran il·lusió que'm fa això d'ésser mort.

Ser mort certament deu ser com pendre *ticket* pera un viatge amb aeroplà. La nostra ànima deu recórrer els espais amb velocitat no imaginable y saltar de Júpiter a Mars y de Venus a Mercuri.

Quantes coneixenses noves, Deu meul les que deuen fer un cop s'es mort. Per elles solament voldria ser-ho. Els amics inconeguts qui viuen a la lluna es ver, tindran el nas al darrera. Els meus parents, diem cunyats, de la brillant estrella Siri, segurament que tenen una idea de la moral completament girada al revés, igual que jo.

Els esperits, quan han deixat el cos, estic ben cert que prenen banys. Uns banys de llum; com l'esperit es una cosa tant subtil, la llum ja li fa l'efecte d'aigua. Així un

día es bany de llum de lluna, l'altre es un plonjarse en llum de sol, l'altre un bany en una mena de *cok-tail* de constel·lacions.

No parlem de si per una sort un esperit se trova amb un altre de femella y les ànimes de tots dos se comprenen. Ail com deuen ser inefables els amors en aquelles solituds del buit. Allí, aont ja no hi ha res, ni oxigen, ni hidrogen, un petó s'ha d'aprofitar tot, per quant, res se pert en calor, ni en soroll, ni en llum, ni menys en rubor, ja que no hi ha ningú que dongui pretext pera darsen vergonya.

Un altre cosa encare que m'enamora del ser mort: A mi m'agradaven molt els cucs de seda. N'havia fet col·lecció; els alimentava amb cura mai vista, y avans m'hauria faltat a mi el mocador de butxaca que a n'ells la tendre fulla de morera. Doncs be (y pera justificarho tot), diu que del nostre cos ne surten uns de cucs, que uo son la solitaria, ni aquells altres propis de criatura, sino uns que'n portem a dintre y que s'assemblen als de

seda y naixen en els morts. Estic completament segur de tenir-ne un de ficat dintre el dit gros del peu esquer. Amb quin plaer, jo, ja tornat al estat perfecte d'esperit, el veuria fent el *capullo*.

Després m'agradaria, un cop fos mort, saber per què el rellotge de casa toca hores quan no més n'es mitja y mitja quan son hores. El rellotge de casa • està borratxet o es casa de dispeses d'esperits bromistes. En aquest segon cas que'm servin lloc.

De bromista un servidor ho es y de persona decidida també; si no m'he plonjat encare en aquets banys de llum de que parlava es per que estic lligat per una pota; si no faig el viatge per els estels es per que estic tancat dintre una gabia.

Diuen els amics; trenca. Ah! si els barrots no's diguessin Dolors, Jaume, Ramon, Rosa, etc., que son precisament els noms dels meus germans!

Ah! si el lligam al volguerlo trencar no cruixís: «Noil!», y jo no tingués la obligació de respondre: «Mamà! Mamà! Mamà!»

Creieu, amics, que'l día en que el lligam s'ha podrit y la gabia desfeta, un servidor menjarà per esmorsar una ració de cianuro de potassi o per sopar una píldora de browning.

MONI.

—Els comerciants som els que tenim més bona fe.

—Es clar, com que no'n gasteu.

Del Banquet vegetarià en homenatge al doctor Falp y Plana

ERA fer patenta la nostra admiració p'el vegetarisme, el concepte que'ns mereix el seu «leader» el divertit doctor Falp y Plana, y perque'ls nostres llegidors s'en gaudeixin, copiem un paragraf del discurs del homenatjat, ahont un hom s'acava de convèncer de que s'ha d'ésser vegetarià y res més.

Deia així el doctor Falp, entre l'entusiasme del seus oients:

—Si analisem l'home amb ulls vegetarians, ulls de col qu'en podríem dir, trovarem una porció d'òrguens del seu cos que cauen de plè dintre'l vegetarisme, encara que això sembli una paradoxa.

En efecte: l'home te *arrels* de caixals, *arrels* de cabells, y *devegades* (y no ho dic per mi) *arrels* de boig; te la *nou* del coll, el fruit tan saborós; la *biga* de l'esquena, la *post* del pit, el *garrot* de bras, son de procedencia vegetariana, així com la *canyella* de la cama, la *planta* del peu, la *palma* de la mà, el cap de *carabassa*, i'anca d'*admetlla*, com també una profusió d'altres vegetals que formen part importantíssima del nostre cos, com son els *tronxos*, els *pebrots*, els *naps*, les *faves*, les *patates*, les *figues* y les *peres*.

(Ovació!) Els concorrents, sorpresos, comensen a examinar-se mutuament, y al trovar-se els vegetals que'ls hi ha descobert el doctor Falp, se'ls toquen extranyats.

Ensenyances religioses

La Exposició d'Higiene y treballs escolars establerta actualment en el Palau de Belles Arts es una cosa que ningú te res que dirhi.

Molt bonic, molt hermós, molt ben fet, molt significatiu tot... Tot allò es una mostra del desenrotll progressiu de nostra ensenyansa, etc., etc. (Y per complaure al llegidor, no seguim per aquest camí). Fins hi ha reproduccions de caricatures de nostre setmanari (se comprén tractant-se de nosaltres que sien reproduccions). Però, com a fervents catòlics 'devem senyalar una cosa esgarrifosa, qui ha fet estremir la nostra consciencia cristiana.

— No se si mira la rata o el cau.

Es monstruós e inconcebible... y ho posem a disposició del senyor Bisbe perque fassi valguer la seva autoritat, imposant un sever càstic.

En la sala aont hi ha exposats els treballs dels alumnes (es un dir això) dels «Germans de la Doctrina Cristiana» hi ha un àlbum d'exercicis d'escriptura, fets pels alumnes y revisats, après, naturalment, pels senyors professors... En una de les seves pàgines hi ha escrita la següent sentència, amb lletra molt ben feta per cert:

«La religión es hija del egoísmo y de la soberbia»

Així es com ensenyen la religió els senyors y reverents Germans de la Doctrina Cristiana.

CORRESPONDENCIA

Musen.—No ha sonat encare l'hora de serli publicats els dibuixos. Quants anys te vosté, si es servit?

Rogés.—El xisto està molt be y la caricatura també, però com que no es de persona coneguda no'ns la deixen publicar de cap de les maneres això, y que hi hem posat totes les influencies.

J. Freixas.—Es molt d'agrar el quènto veritat qu'ens envia, escrit en correcte vers, però l'assumpte es massa vert; ja veu què li diem: es massa vert per PAPITU, qu'es tot lo que's pot dir. Envihi els altres y ens entendrem.

Mus.—El xisto es admirable, però francament, el dibuix no es tan bonic com nosaltres voldríem.

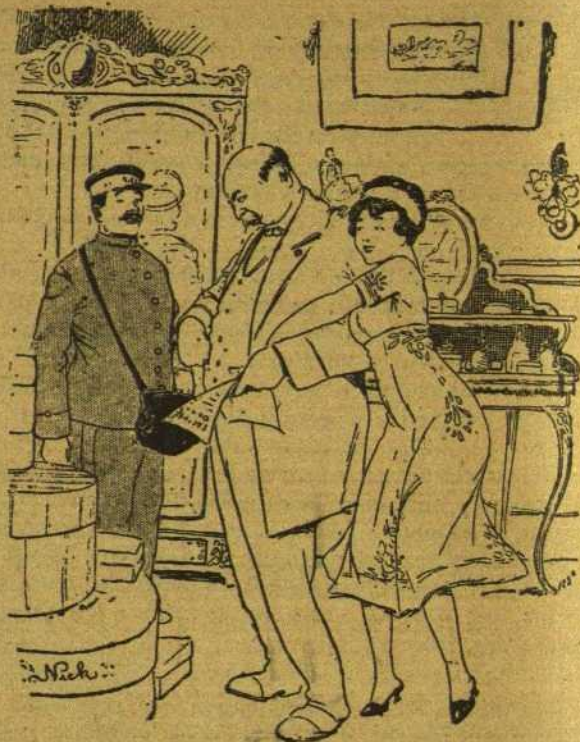
J. V. M.—Estic entusiasmat amb vosté, y li agrairé que m'ensorri el seu nom. El conte qu'ens envia es admirable; està molt ben escrit, però ens clavaríen una multa que faria fredat. Li publiquem el segon. Envihi, que li agrairém molt y potser ens entendrem.

S. C. Riera.—Aprofitem l'idea, que es molt bona.

L'HUMOR EXTRANGER

—Que diria si en aquesta poètica soletat li fes un petó?
—Vosté fassimel; jo ja li diré després.

—Tu no m'estimes per mi mateix!
—Y si home; ves que pensarien si jo pagués quan tu ets aquí.

—Que no'l coneixes? Es el teu cotxero, dona.

—Ens estimarem sempre?
—No ho sé; els nostres pares ja parlen de casarnos.

(De «Le Rire» y «Le Sourire»)

Passeig de Gracia, 18 BASTIDA Carrer de la Canuda, 7

Unica casa que ven a preus sens competencia les ultimes creacions de Paris y Londres

Camisería, Corbatería, Sastrería, Bastonería, Genres de punt y demás similares

Trouseaux reclam de la temporada.

- 3 Camises
- 3 Camisetas
- 3 Pantalons
- 3 Parells mitjons
- 3 Mocadors
- 3 Colls
- 3 Parells de punys
- 3 Corbates ó 1 corbata 1 tirants y 1 parell lligues

Tot de bona classe per 25 pessetes

Perfumat al Chevalier d'Orsay dintre un estuig

SASTRERIA, Ermilles fantasia desde 2'95 ptes. Pantalons panyo superior girats d'abaix desde 8'95 ptes. Trajos complets última creació fantasia 35 ptas.

Vendes rigurosament al comptat

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL
MIRET

Remedio Segurísimo
PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

DR. CASTELLARNAU

VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES

RAMBLA DEL CENTRE, N.º 11, PRAL.

Satan

—Per mi no hi ha artista com la Baró. Cada nit la vaig a veure.
—Doncs, jo la Xirgu.